

[Pernille Sams]

forsøg – ikke engang en omvej, men en blind vej.

For det første kan man meget nemt konstatere, at regeringen selv har skabt en stor del af problemet, idet den skattereform, som man hastede igennem Folketinget med 1 stemmes flertal, fjernede 3-års-reglen for aktieinvesteringer og dermed fjernede incitamentet for denne slags investeringer, som er så nødvendige for virksomhedernes kapitaltilførselsmuligheder.

For så at gøre det helt barokt lavede regeringen en undtagelse for investeringer op til 100.000 kr., men kun i børsnoterede aktieselskaber, hvor det først og fremmest er de unoterede selskaber – de små og mellemstore – som virkelig kan mærke og virkelig har brug for de mindre, private investeringer. Så det er en stor og alvorlig fejl, regeringen har begået med skattereformen, som accelererer det problem, der er med at få kanaliseret små portioner risikovillig kapital ud, hvor den virkelig behøves, portioner, der er så små, at de ofte er uinteressante for de større investorer. Det helt naturlige første forslag fra vores side er: Genindfør 3-års-reglen.

Men herudover anerkender vi, at det er en opgave, der skal findes en politisk løsning på. Det har vi brugt og bruger stadig mange kræfter på i den konservative folketingsgruppe, fordi vi mener, at det er meget afgørende, at der ikke bare gribes til noget tilfældigt, som måske ødelægger mere, end det gavner.

Det er vigtigt, at vi vælger de rigtige instrumenter, som fremmer virksomhedernes konkurrenceevne og evne til at klare sig på markedsøkonomiske vilkår, for ellers bliver det alt for kortsigtet. Og her må vi sige, at regeringen er sprunget over, hvor gærdet er lavest. Den model, man har valgt, er ikke langsigtet. Opgaven fortjener en bedre løsning, og regeringens forslag virker ikke særlig gennemtænkt i relation til, at målet må og skal være at skabe flest mulige virksomheder, der kan klare sig på markedsøkonomiske vilkår. Det er, som om man tænker, at bare man giver noget statsstøtte, går det nok; men det er altså en blindgyde. Hvis det er et dårligt projekt, der ikke er rentabelt, bliver det jo ikke spor bedre af, at staten overtager risikoen, tværtimod. Tilmed virker det også konkurrenceforvridende over for beslægtede virksomheder, som konkurrerer på de almindelige markedsvilkår, og på længere

sigt koster en sådan politik mange arbejdspladser.

Man skal også være opmærksom på, at det påpeges, at der er kapital nok i det danske samfund, men at det er de gode projekter, der mangler. Vi mener ligesom regeringen, at der er et særskilt problem med tilførsel af små portioner ansvarlig kapital; men man må ikke overse, at nok så mange statslige ordninger ikke hjælper, hvis projekterne ikke er gode nok til at kunne bære sig selv efter en kort start-hjælp. En virksomhed skal kunne forrente egenkapitalen og klare sig på markedsvilkår, hvis den skal have nogen fremtidsmuligheder i et frit samfund.

Vi er selv ved at lægge sidste hånd på vores arbejde med behandlingen af problemstillingen. Vi har været endog meget vidt omkring for at ruste os så godt som muligt til at træffe den bedste afgørelse i dette spørgsmål, og jeg må sige, at jo dybere vi kommer ind i problemstillingen, desto klarere står det for os, at det ikke er løsningen blot at give statstilskud. Det er måske det nemmeste, men det er ikke det bedste, og derfor vil vi håbe, at regeringen vil gå ind i en aktiv dialog med os, så vi sammen kan få skabt en bedre løsning end den, der ligger her.

For så vidt angår SF's beslutningsforslag nr. B 22 står det allerede klart for os, at vi er langt mildere stemt over for det forslag end over for regeringens. Det ligger tættere på det, der tegner til at blive vores konklusioner, og derfor mener vi, at SF's forslag fortjener at blive analyseret meget vidtgående. Der er meget godt i tanken om at bruge skattesystemet som motivation til at få private til at interessere sig for investeringer i små og mellemstore virksomheder – både direkte investeringer og investeringer via udviklingselskaber. Det er jo også det, der i historisk sammenhæng hidtil har været drivkraften for at få private til at investere, og med sådanne muligheder bevares den nærhed og den sunde skepsis, der gør, at kapitaltilførslen ikke blot bliver automatik. Derved kan man forhindre en del af de alvorlige ulemper, der er ved en statstilskudsmodel.

Men nu må vi tage fat på udvalgsarbejdet, og vi skal i hvert fald nok gøre vores til, at det bliver konstruktivt. Allerede nu kan ministeren måske sørge for, at udvalget får høringssvarene, for der er en hel stribet organisationer, der